

Teza 0: Konferencja Stron (COP) Konwencji Klimatycznej¹ w Limie miała przynieść decyzje pozwalające na wynegocjowanie porozumienia w Paryżu. Z tzw. [non-paper](#)² przygotowanego przed Konferencją wynikało, że wśród głównych zadań na Limę były decyzje w sprawie przyjęcia globalnych długoterminowych limitów emisyjnych, sposobu zobowiązania się do redukcji tych emisji, finansowania działań w państwach uboższych oraz elementy instytucjonalne.

Czy decyzje podjęte w Limie spełniają oczekiwania w tych najważniejszych kwestiach? Czy COP w Limie daje nadzieje na przyjęcie porozumienia w Paryżu, czy raczej zmniejszył szanse na jego przyjęcie? Czy przed COP w Paryżu państwa zastrzegają swoje stanowiska, żeby wynegocjować jak najwięcej dla siebie, czy raczej widać zbliżanie się do porozumienia? Jakie są główne grupy państw ze wspólnymi postulatami i jakie są główne różnice między tymi grupami?

Teza 1: Politycy nie nadążają z decyzjami o dekarbonizacji globalnej gospodarki zgodnie z zaleceniami naukowców. Naukowcy wyznaczyli wymagany kurs redukcji światowych emisji gazów cieplarnianych, żeby nie przekroczyć progu 2°C (scenariusz [RCP2.6](#)). Jest to kompletna dekarbonizacja do roku 2100.

Czy rekomendacje IPCC są brane na poważnie przez polityków? Czy pomimo decyzji UNFCCC istnieje „ukryty” polityczny konsensus na to, by przekroczyć próg 2°C? Według [doniesień prasowych](#) Polska zablokowała zapisy konkluzji Rady UE w sprawie celów na Limę odnoszące się do 2100 roku – czy istnieje racjonalna argumentacja takich działań? Czy nie byłoby słuszne zawrzeć taki cel w nowym porozumieniu klimatycznym?

Teza2: Globalne porozumienie klimatyczne już istnieje, jednak nadal czegoś brakuje by wypełnić obecne zobowiązania.

[Konwencja Klimatyczna](#) jest de-facto globalnym porozumieniem klimatycznym i na dodatek ma do dyspozycji instrument zobowiązujący do działań - Protokół z Kioto. Dlaczego więc konieczne jest nowe porozumienie i czy zastąpi Konwencję czy Protokół? Do czego może zobowiązać nowe porozumienie i w jaki sposób może ukarać państwa, które nie osiągną swoich celów?

Teza 3: Umowy bilateralne w sprawie klimatu, takie jak [USA-Chiny](#), są ważne, ale niewystarczające.

Czy umowy bilateralne są *dotatkem* do uzgodnień na poziomie UNFCCC, czy jest na odwrót? Czy potencjał globalnych redukcji emisji cieplarnianych jest większy w ramach porozumienia globalnego, czy determinacji działań poszczególnych państw? Czy warto wdrażać politykę klimatyczną w ramach porozumień bilateralnych (CN-US) czy multilateralnych (UE) pomimo braku silnego porozumienia globalnego?

Teza 4: Na forum globalnym praktycznie wszyscy politycy mówią o konieczności powstrzymania antropogenicznie spowodowanego globalnego ocieplenia. Jednak patrząc na działania wielu państw, ich działania mitygacyjne są ograniczone.

W rzeczywistości państwa nadal [dotują](#) na różny sposób sektory paliw kopalnych, które przyczyniają się do zmian klimatu – czy w ramach porozumienia UNFCCC jest miejsce na zakaz dotacji do paliw kopalnych? Skąd bierze się taka polaryzacja działań, gdzie w ramach UNFCCC państwa próbują ustalić

¹ Konferencja Klimatyczna: konferencja stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC)

² Non-paper on elements for a draft negotiating text

reżim redukcji emisji, a u siebie w krajach nadal dokładają publiczne pieniądze do sektorów zanieczyszczających atmosferę? Dlaczego tak wiele państw (również w UE, w tym Polska) nadal nie ma planu dekarbonizacji swojej gospodarki, skoro wiadomo, że to musi nastąpić najpóźniej do 2100 roku?

Teza 5: Polska nie zawetowała unijnych [celów redukcyjnych do 2030](#) roku i teraz musi na nowo przemyśleć swoją ścieżkę rozwoju.

Jaką rolę powinna odegrać Polska w wypełnianiu celów UE do 2030 roku i później? Czy Polska będzie miała wystarczające narzędzia analityczne, by móc efektywnie negocjować w UE swoje cele non-ETS? Jaki udział w celach efektywności energetycznej i odnawialnych źródłach energii powinna Polska przyjąć na siebie? Czy groźenie wetem jest skuteczną metodą osiągania optymalnych porozumień? Jak robią to inne państwa członkowskie: skąd wiedzą, do jakich celów mogą się zobowiązać?

Teza 6: Polska odgrywa ważną rolę w negocjacjach globalnych w kontekście członkostwa w UE. Często Polska ma odmienne stanowisko niż większość państw UE, szczególnie w kontekście wdrażania nowego okresu rozliczeniowego Protokołu z Kioto czy ustalania zobowiązań redukcyjnych.

Czy Polska w Limie odegrała konstruktywną rolę, czy może były takie chwile, gdy Polska, poprzez swoje stanowisko, uniemożliwiała UE wyjścia ze stanowiskiem, które mogłoby pomóc w szybszym podejmowaniu decyzji na poziomie UNFCCC? Jaką rolę może odegrać Polska od teraz do COP w Paryżu, żeby wpłynąć na pozytywny wynik nadchodzącej Konferencji Stron?